

Hoofdstuk 1 Paaseieren zoeken

Het was nog vroeg in de ochtend.

De zon piepte voorzichtig tussen de gordijnen door.
Vogels floten hun mooiste liedjes.

Sam werd wakker van een vrolijke stem.

“Sam! Wakker worden!” fluisterde Noor enthousiast.
“Het is vandaag Pasen!”

Sam sprong meteen rechtop in bed.
“O ja!” “Vandaag gaan we paaseieren zoeken!”

Snel trokken ze hun kleren aan. Noor deed haar jas dicht en pakte haar mandje.
Sam zette zijn pet op en nam een rugzak mee.

“Misschien vinden we wel honderd eieren!” grapte hij.

Buiten rook het naar lente.
Bloemen stonden in bloei en het gras was nog een beetje nat van de dauw.

In het park hingen slingers en gekleurde vlaggetjes. Overal liepen kinderen met mandjes.

“Daar begint het!” riep Noor.

Een mevrouw met een fluitje blies hard.

FIIIIIIT!

“Zoeken maar!”

Iedereen rende vrolijk het veld op.

Sam keek achter een boom.

“Hier ligt er één!”

Een rood ei met gele stippen.

Noor vond er twee onder een bankje.

“Deze zijn blauw en paars!”

Steeds meer eieren verdwenen in hun mandjes.

Ze lachten en renden heen en weer.

Soms moesten ze goed speuren.

Achter struiken...

tussen bloemen...

zelfs bovenop een boomstronk.

“Pasen is de leukste dag van het jaar,” zei Sam hijgend.

Noor knikte.

“Het voelt als een schattenjacht!”

Maar ineens stopte Noor.

“Sam... hoor je dat?”

Heel zacht...

snif... snif...

Het klonk alsof iemand hilde.

Sam keek rond.

Tussen de struiken zat een klein meisje alleen.

Ze wreef in haar ogen.

“Ik... ik ben mijn mama kwijt...”

Sam en Noor keken elkaar aan.

Het paaseieren zoeken was leuk...

maar helpen was belangrijker.

Noor knielde bij haar.

“Geen zorgen. Wij blijven bij je.”

Sam glimlachte geruststellend.

“Wij helpen je mama vinden. Dat beloven we.”

En zo begon hun paasdag niet alleen met eieren zoeken...
maar met hun **eerste echte hulpactie**.

Hoofdstuk 2 Het verdwaalde meisje

Sam en Noor bleven rustig bij het meisje zitten.

“Hoe heet je?” vroeg Noor zacht.

“Lisa...” sniffelde ze.

“Hoi Lisa,” zei Sam vriendelijk. “Ik ben Sam en dit is Noor. Wij helpen je, oké?”

Lisa knikte een beetje.

Noor gaf haar een paaseitje uit haar mandje.

“Hier, voor jou. Dan voel je je misschien iets beter.”

Een klein glimlachje verscheen op Lisa's gezicht.

Sam dacht na.

“Wat hebben we geleerd?” fluisterde hij tegen Noor.

“Als iemand verdwaald is, moet je op één plek blijven.”

“Ja,” zei Noor. “Dan kunnen grote mensen je makkelijker vinden.”

Ze gingen samen op een bankje zitten.

“Hoe ziet je mama eruit?” vroeg Noor.

“Ze heeft een gele jas... en een rode tas,” zei Lisa.

Sam keek rond.

“Dan gaan wij goed opletten.”

Er liepen heel veel mensen in het park.

Kinderen renden, ouders praatten, muziek speelde.

Best lastig om iemand te vinden.

Noor kreeg een idee.

“Kijk, daar staat een meneer van de organisatie met een portofoon!”

Ze liepen erheen.

“Meneer,” zei Sam netjes, “dit meisje is haar mama kwijt.”

De meneer knikte meteen.

“Goed dat jullie helpen!”

Hij pakte zijn portofoon.

“Let op, let op. We zoeken een moeder met een gele jas en rode tas. Haar dochter Lisa wacht bij de ingang.”

Even wachten voelde heel lang.

Lisa kneep Noor’s hand vast.

“Ze komt vast,” zei Noor geruststellend.

Toen...

“Mamaaaa!”

Een vrouw rende het pad op.

Gele jas. Rode tas.

Precies zoals Lisa had gezegd.

Ze sloot haar dochter stevig in haar armen.

“Och lieverd! Ik was je kwijt!”

“Sam en Noor hielpen mij,” zei Lisa trots.

De moeder glimlachte.

“Wat ontzettend lief van jullie. Jullie zijn echte helden.”

Sam voelde zijn wangen warm worden.

Noor straalde.

“We doen gewoon wat hulpdienst helden doen,” zei ze.

Net toen ze wilden teruglopen...

klonk er plots een harde *BONK* bij het springkussen.

“Au!”